

a Fülöp-szigetekre

A Bohol-sziget bejárását követően Cebu felé vettük az irányt. Méretét tekintve ez a sziget sem sokkal nagyobb, alakja azonban hosszúkás, közepén pedig magaslat húzódik, ezért a megismerésére legalább két helyszínről érdemes a túrákat indítani.

Első bázisként a délnyugati parton fekvő kisvárost, a harminchétezes lélekszámú Moalboalt választottuk. Ekkora lakossággal Moalboal a 110 milliós országban aprócska településnek számít. A Veszprém vármegyével egyező területű Cebu szigetén is közel fél magyarországnyi lakosság él.

Moalboal felől három célpontot is megcélozhatunk. Először a sziget déli részének vízeséséhez indultunk. A magasról lezúduló Tumulog Falls szálláshelyünkötől ugyan kissé távol esett, a látvány és a vízfüggöny alatt kialakult tavacskában történő megmártózás miatt azonban megérte a fáradságot. A nyelvtörő nevű Inambakan-vízesés mérete szerényebb, fürdésre azonban itt is lehetőség nyílik.

A trópusi édesvizekben történő strandolást a bilharziózis veszélye miatt nem érdemes túlzásba vinni. A fertőzött csigák vérméltelyek lárváit juttatják a vízbe, amik további

fejlődésükhöz gazdát keresnek. Az emberi szervezetbe a bőrön át hatolnak be, majd a vérben fejlődnek ivarérett állattá. A lerakott peték a szervezetből kiürülnek, a vízben kialakult lárva pedig megkeresi a köztigazdának számító csigát, és a folyamat kezdődik elölről.

Bár a legnagyobb veszélyben a trópusi országokban élő gyermekek, valamint a vízben dolgozó halászok és rizstermesztők vannak, a veszélyt nem szabad lebecsülni. Az Egészségügyi Világszervezet adatai szerint évente több mint kétszázmillió embert érint a fertőzés.

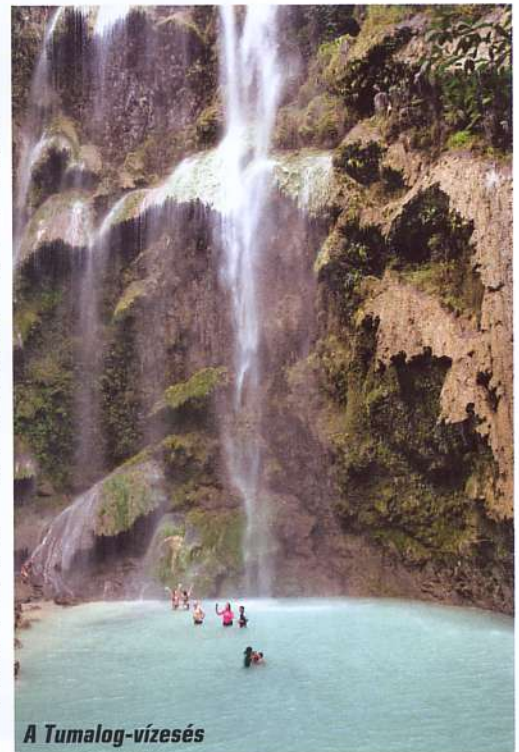
Van olyan zuhatag, például a Kawasan Falls, melynek szikláiról a bevállalós turisták – borsos belépődíj megfizetése után – sisakban és mentőmellényben vetetik magukat a vízbe. Számomra viszont a program olyan ellentmondást testesít meg, amitől igyekszem magam minél távolabb tartani: ez a szervezett kaland.

A kis szigeten égbetörő csúcsoakat nem találunk, a karszthegységben tett túra azonban így is izgalmas lehet. A legmagasabb pontra, az egykori elnökről elnevezett, 1013 méteres

Osmeña-csúcsra még sétaút vezet, a közeli Casino (Lungsangan) szirt megmászásához azonban itt-ott a kezünk használatára is szükség volt. Érdekes, hogy a szabályok épp a legkönnyebb csúcs esetén teszik kötelezővé a helyi kísérő jelenlétét, a többi hegyre szabadon lehet felkapaszkodni.

Két további kis csúcs a főváros, Cebu City felől egyszerűbben közelíthető meg, így a Mount Mauyog és Mount Manunggal megmászását utazásunk végére időzítettük. Elsősorban a meredek Mauyog jelentett izgalmas túrát. A rövid útvonalon először az esőtől felázott talaj, majd a dzsungelben nehezen fellelhető ösvény, végül pedig az éles sziklák igényeltek odafigyelmet. A mobiltelefonnal fotózók számára további veszélyforrást jelentenek a sziklák közötti keskeny, de néhol több méteres mélyedések. Elég egy óvatlan mozdulat, és örökre búcsút vehetünk féltett készülékünktől.

Moalboal közelében nem kizárólag a sziget

A Tumulog-vízesés

belseje kínál látnivalókat. A településtől északra a tengerben meglepő alakú, gomba formájú sziklák dacoznak a hullámokkal. Az erózió a

Karsztkúpok az Osmeña-csúcs közelében

Gombasziklák Moalboal mellett

Szardíniaraj

Tengeri teknős

vízfelszínhez közelebb jobban érvényesül, a tengerben álló sziklák alacsonyabban fekvő részei így gyorsabban lepusztulnak, kialakítva a bizarr alakzatokat.

A Fülöp-szigetek korallzátonyai nincsenek a legjobb állapotban. Sokáig a destruktív halászati módszerek, a cianid és a dinamit használata tizedelte az élővilágot, 2021-ben pedig tájfun végzett komoly pusztítást. Kész csoda, hogy Moalboal közelében nagy létszámú szardíniarajokkal, tengeri teknőssel, kígyóval és színes zátonylakó halakkal is találkozhatunk, ha uszonnal és búvárszemüveggel elhagyjuk a sekély, part menti sávot.

A látnivalókban gazdag vidéken gyorsan pergettek a napok, elérkezett a hétvége. A Fülöp-szigeteken a vasárnap délután még napjainkban is egyet jelent a kakasviadallal. Biztam benne, hogy ez a nem mindennapi „szórakozás” már a múlté, de tévedtem. A viadal nemzeti sport, számos településen található „cockpit arena”, ahol sem kakasban, sem fogadni vágyókban nincs hiány.

Egy menetben mindig két kakas küzd, akik csőrükkel, karmaikkal és a lábukra erősített hosszú fémpengékkel gyilkolják egymást. A szabályok szerint a küzdelem legfeljebb tíz percig tarthat, ilyen hosszú menettel azonban látogatásunk alatt nem találkozunk. Gyakran elegendő volt egy vagy két perc, és a vesztes kakas holtan esett össze. Olyan is előfordult, hogy a kimerült, vérző „győztes” sem érte meg élve az eredményhirdetést.

A helyi nézők nagy tétékben fogadnak, majd ordibálva biztatják kiválasztottjukat. Kész csoda, hogy a bukméker megjegyzi, ki mire fogadott, mert az összecsapások végén a vesztes fogadók sorban adták be a pénzt, a győztesek felé pedig összegyűrve dobálták ki a nyeregményt.

Aki bírja, órákig nézheti a viadalokat. A hangzavarhoz dohányfüst, a küzdőtéren pedig pusztult állat látványa társul. Aki ilyenre vágyik, bátran látogasson el egy cockpit arénába. Én többet nem megyek, az biztos, és az itt készült fotóktól is megkímélem az olvasókat.

Utazásunk végéhez közeledve képzeletbeli mérleget készítettünk tapasztalatainkról. Egyik negatív élményt épp a kakasviadal jelentette, aminek népszerűsége nehezen egyeztethető össze a filippínók békés és türelmes természetével. Az általunk bejárt szigeteken becsületes, tisztességes embereket ismertünk meg. Néhány sofőrrel ugyan alkudozni kellett, lenyúlós, átverős élményünk azonban nem akadt. Baksis nélkül is mindenki szívesen állt kameráink elé. A belépődíjas helyszíneken vagy a buszon a turista éppen annyit fizet, mint a helyiek. Az éttermek kínálata bőséges, az ételek finomak, a boltok választéka azonban szerény. A legtöbb kis boltocska kínálata a csipszben és cukros üdítőben merül ki.

A sertéshús bevétele a járványveszély miatt szigorú tilalom alá esik, ezért poggyászbunkból kimaradt a jól bevált hazai kolbász. A reggeli

választékát az olajos és paradicsomos halkonzerv váltogatása jelentette.

Gondunk a kommunikációval sem akadt. A szigetvilágban több mint százféle helyi dialektust beszélnek, így az összekötő nyelvnek a helyiek között is az angol számít. Meglepően jönnek tűnt a szigetek közbiztonsága, még a kétmillió Cebu City régióban sem kellett magunkhoz szorítani a hátizsákot. A tengerparton csomagjainkat, benne szerény értékekkel egyszerűen a parton hagytuk, majd órák múlva épp ott találtuk, ahová letettük. Az óvatosság persze sehol sem árt. A közel huszonötmillió manilai agglomeráció már nem a biztonságáról híres.

Nyolcast formázó körutunkat Cebu City-ben fejeztük be. A város, méretéhez képest műemlékekben szegény. Érdemes felkeresni a kikötő közelében a spanyol kort idéző San Pedro-erődöt, az imponáns Örökség-emlékművet és Magellán keresztjét. A Magellán által ajándékozott kis Jézus-szobrot, a Santo Niñot a róla elnevezett bazilikában, üveg alatt őrzik, és óriási tisztelet övezi. A kínai diaszpóra számára a belvárostól távolabb díszes taoista templom épült, ha időnk engedi, ezt is érdemes a programba iktatni.

De a Fülöp-szigeteken, így Boholon és Cebun tett látogatás nem az épített látnivalókról szól. Ide inkább azoknak érdemes eljönni, akiket a tenger élővilága, a karszthegek, a barlangok és a vízesések vonzanak.

Cebu, az Örökség-emlékmű

Cebu, a San Pedro-erőd